

sygn. akt V GC 631/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 08 października 2015 r.

Sąd Rejonowy w Tarnowie – Wydział V Gospodarczy

w składzie

Przewodniczący SSR Michał Bień

Protokolant stażysta Edyta Raś

po rozpoznaniu w dniu 08 października 2015 r. w Tarnowie

sprawy z powództwa W. M. prowadzącego działalność gospodarczą pod firmą (...)H. (...)

przeciwko K. J. (1)

o zapłatę kwoty 134,00 (słownie: sto trzydzieści cztery) zł

I. zasądza od pozwanego K. J. (1) na rzecz powoda W. M. (1) kwotę 134,00 (słownie: sto trzydzieści cztery) zł;

II. zasądza od pozwanego K. J. (1) na rzecz powoda W. M. (1) kwotę 2.447,00 (słownie: dwa tysiące czterysta czterdzieści siedem) zł tytułem zwrotu kosztów postępowania, w tym kwotę 2.417,00 (słownie: dwa tysiące czterysta siedemnaście) zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

SSR Michał Bień

sygn. akt V GC 631/15

UZASADNIENIE

**wyroku Sądu Rejonowego w Tarnowie
z dnia 08 października 2015 r.**

I

Powód W. M. prowadzący działalność gospodarczą pod firmą (...) w pozwie wniesionym w dniu 12 grudnia 2014 r. w postępowaniu nakazowym z weksla skierowanym przeciwko K. J. (1) domagał się zasądzenia kwoty 23.313,16 zł wraz z umownymi odsetkami w wysokości 0,07 % za każdy dzień opóźnienia jednak w wysokości nie wyższej niż czterokrotność wysokości stopy kredytu lombardowego Narodowego Banku Polskiego liczonymi od dnia 29 listopada 2014 r. do dnia zapłaty oraz zasądzenia kosztów procesu według norm przepisanych.

Na uzasadnienie żądania pozwu powód podniósł, iż był w posiadaniu weksla wystawionego przez pozwanego bez protestu. W dniu 01 września 2014 r. pozwany złożył podpis pod wekslem wystawionym na rzecz powoda, w którym zobowiązał się do zapłaty należności z weksla opiewającego na kwotę 23.313,16 zł na zlecenie W. M.. Pomimo upływu terminu zapłaty weksla oraz wystawienia go w miejscu płatności weksel nie został wykupiony przez pozwanego w terminie, tj. 28 listopada 2014 r.

W. M. naprowadził, że zgodnie z oświadczeniem wekslowym K. J. (1) zobowiązał się zapłacić należność z weksla w terminie ustalonym przez strony. Weksel nie został wykupiony przez pozwanego w terminie do dnia wniesienia pozwu.

Powód wskazał, że wysokość żądania zapłaty odsetek w wysokości umownej wynikała z wiążącej strony umowy nr (...), w której § 8. ustalono, że w przypadku zwłoki w zapłacie za odebrane towary kupujący czyli pozwany zobowiązany był do zapłaty odsetek w wysokości 0,07 % za każdy dzień zwłoki, jednakże nie wyższej niż czterokrotność wysokości stopy kredytu lombardowego Narodowego Banku Polskiego (k. 2 – 3).

W piśmie procesowym z dnia 27 stycznia 2015 r. powód cofnął pozew co do kwoty 23.313,16 zł wraz ze zrzeczeniem się roszczenia w tym zakresie wnosząc jednocześnie o zapłatę kwoty 134,00 zł stanowiącej odsetki w wysokości umownej liczone od kwot:

- 1) 23.313,16 zł za okres od dnia 29 listopada 2014 r. do dnia 14 grudnia 2014 r. według stopy procentowej 13 % co dało kwotę odsetek 114,47 zł,
- 2) 3.225,89 zł za okres od dnia 29 listopada 2014 r. do dnia 15 grudnia 2014 r. według stopy procentowej 13 % co dało kwotę odsetek 19,53 zł.

Powód tym samym ograniczył swe żądanie do zasądzenia na jego rzecz kwoty 134,00 zł oraz kosztów procesu wraz z kosztami zastępstwa procesowego (k. 17).

Sąd Rejonowy w Tarnowie Wydział V Gospodarczy postanowieniem z dnia 23 marca 2015 r. wydanym pod sygnaturą akt V GNc 3742/14 umorzył postępowanie w zakresie żądania zasądzenia kwoty 23.313,56 zł (k. 18).

Na zarządzenie z dnia 23 marca 2015 r. pozew został przekazany do rozpoznania w postępowaniu upominawczym z pominięciem przepisów o postępowaniu nakazowym wobec braku podstaw do wydania nakazu zapłaty w postępowaniu nakazowym (k. 20).

Na podstawie odpisów dokumentów dołączonych do pozwu oraz twierdzeń zawartych w uzasadnieniu pozwu i w piśmie procesowym powoda z dnia 27 stycznia 2015 r. Sąd Rejonowy w Tarnowie Wydział V Gospodarczy w dniu 23 marca 2015 r. wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym, którym nakazał pozwanemu K. J. (1), aby zapłacił powodowi W. M. (1) kwotę 134,00 zł oraz kwotę 2.447,00 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania, w terminie dwóch tygodni od doręczenia nakazu albo wniósł w tymże terminie sprzeciw (k. 21).

W dniu 28 kwietnia 2015 r. (data oddania przesyłki w placówce pocztowej operatora pocztowego obowiązującego do świadczenia usług powszechnych) pozwany wniósł sprzeciw od powyższego nakazu zapłaty, którego odpis został mu doręczony w dniu 18 kwietnia 2015 r., zaskarżając go w całości oraz mając na uwadze wzajemne kontakty stron i wolę zapewnienia dalszej współpracy wniósł o skierowanie sprawy do mediacji.

Pozwany w uzasadnieniu sprzeciwu zaprzeczył wszelkim twierdzeniom i zarzutom powoda zawartym w pozwie. Zarzucił, że powód nie przedstawił żadnych bezspornych dowodów na istnienie swojej należności, gdyż faktura nie była dokumentem urzędowym a brak było dowodów wykonania umowy pomiędzy stronami.

K. J. (1) potwierdził fakt otrzymania faktury będącej podstawą pozwu. Dodał przy tym, że powód nie przedstawił żadnych bezspornych dowodów na istnienie swojej należności w takiej właśnie wysokości a to ze względu na faktyczne rozbieżności pomiędzy ilością rzeczywiście dostarczonego a zafakturowanego towaru.

Pozwany naprowadził, że powód znacznie zawyżył ilość dostarczonego paliwa, zaś sama dostawa odbyła się niezgodnie z postanowieniami zawartej między stronami umowy, na co zwracał uwagę w przesłanej do powoda reklamacji.

Reklamacja nie została uwzględniona, zaś powód odmówił polubownego załatwienia sprawy, co tym samym oznaczało, że powództwo było przedwczesne (k.31 – 34).

W piśmie procesowym oznaczonym jako pismo przygotowawcze numer 1. stanowiącym replikę na sprzeciw od nakazu zapłaty w postępowaniu upominawczym W. M. ustosunkowując się do treści sprzeciwu przede wszystkim wniósł o nieuwzględnienie wniosku o skierowanie sprawy do mediacji.

Powód wskazał, że nakazem zapłaty została zasądzona na jego rzecz kwota 134,00 zł oraz kwota 2.447,00 zł stanowiąca koszty postępowania, tymczasem w sprzeciwie od nakazu zapłaty pozwany odniósł się do kwestii nie objętych przedmiotowym nakazem, którym orzeczono zwrot kosztów postępowania na rzecz powoda.

W. M. podał, iż pozwany uiszczył należność z tytułu faktury VAT już po wniesieniu pozwu a tym samym należały się powodowi koszty postępowania. Pozwany uregulował należności wskazane w fakturze VAT numer (...) w dniu 15 grudnia 2014 r. wpłacając kwotę 20.087,27 zł i w dniu 16 grudnia 2014 r. wpłacając kwotę 3.225,89 zł, podczas gdy pozew został wniesiony w dniu 12 grudnia 2014 r.

Powód naprowadził, iż odpowiedział na złożoną reklamację, która nie została uwzględniona, co oznaczało, że nie była ona w toku załatwiania. Odbiór paliwa został potwierdzony podpisem odręcznym (...) na dowodzie „wydruk z urządzenia pomiarowego (...)”, w którym potwierdzona została ilość wydanego paliwa. Urządzenie pomiarowe posiadało ważną legalizację do dnia 31 grudnia 2016 r., co czyniło niemożliwym dostarczenie mniejszej ilości paliwa, będącego następstwem wadliwości urządzenia pomiarowego, o czym pozwany został poinformowany w odpowiedzi na reklamację (k. 43 – 44).

Bezsporne było pomiędzy stronami, że W. M. jako sprzedawca zawarł z K. J. (1) jako kupującym umowę sprzedaży. Poza sporem było, że na podstawie umowy sprzedaży W. M. sprzedawał a K. J. (1) kupował paliwo. Strony zgodnie przyznały, że W. M. wystawił w dniu 14 listopada 2014 r. w związku ze sprzedażą K. J. (1) paliwa fakturę VAT numer (...).

II

Stan faktyczny sprawy w części był bezsporny.

Bezsporne było pomiędzy stronami, że W. M. jako sprzedawca zawarł z K. J. (1) jako kupującym umowę sprzedaży (k. 2 – 3, k. 12 – 12 verte). Poza sporem było, że na podstawie umowy sprzedaży W. M. (1) sprzedawał a K. J. (1) kupował paliwo (k. 2 – 3, k. 12 – 12 verte, k. 13, k. 31 – 34). Strony zgodnie przyznały, że W. M. wystawił w dniu 14 listopada 2014 r. w związku ze sprzedażą K. J. (1) paliwa fakturę VAT numer (...) (k. 2 – 3, k. 13, k. 31 – 34).

Sąd Rejonowy w Tarnowie ustalił ponadto następujący stan faktyczny:

Umowa sprzedaży zawarta pomiędzy W. M. a K. J. (1) została oznaczona numerem (...). Umowa ta została zawarta w dniu 01 września 2014 r. Strony ustaliły, że cena paliwa będzie uzgadniania indywidualnie w odniesieniu do ceny hurtowej stosowanej przez (...). Zgodnie z treścią umowy sprzedaży numer (...) z dnia 01 września 2014 r. zapłata ceny za sprzedane towary, czyli sprzedawane paliwo następować miała w terminie 14 dni od daty wystawienia faktury VAT. Termin i sposób zapłaty uwidaczniany był na fakturze VAT. W przypadku opóźnienia w zapłacie W. M. był uprawniony do naliczania odsetek umownych w wysokości 0,07 % za każdy dzień.

Dowód: odpis umowy sprzedaży numer (...) z dnia 01 września 2014 r. – k. 12 – 12 verte .

Na zabezpieczenie płatności za sprzedane paliwo kupujący wystawił weksel własny.

Dowód: odpis umowy sprzedaży numer (...) z dnia 01 września 2014 r. – k. 12 – 12 verte ; oryginał weksla własnego z dnia 01 września 2014 r.; odpisy weksla własnego z dnia 01 września 2014 r. – k. 9, k. 26.

Do weksła własnego wystawiona została także deklaracja wekslowa.

Dowód: odpis umowy sprzedaży numer (...) z dnia 01 września 2014 r. – k. 12 – 12 verte ; odpis deklaracji wekslowej z dnia 25 sierpnia 2014 r. – k. 10.

Na deklaracji znalazł się podpis K. J. (1). Zgodnie z treścią deklaracji wekslowej w przypadku niewywiązania się z zapłaty za paliwo posiadacz weksła czyli W. M. uprawniony został do wypełnienia weksła do wysokości powstałego zobowiązania. Wypełniony weksel posiadacz był uprawniony do przedstawienia wystawcy do zapłaty a w przypadku niezapłacenia sumy wekslowej do wystąpienia do sądu o wydanie nakazu zapłaty z weksła.

Dowód: odpis deklaracji wekslowej z dnia 25 sierpnia 2014 r. – k. 10.

W. M. sprzedał w dniu 14 listopada 2014 r. K. J. (1) paliwo w ilości 5.001,00 litrów.

Dowód: wydruk – k. 48.

Z tytułu sprzedaży paliwa w postaci 5.001,00 litrów oleju napędowego W. M. (1) wystawił fakturę VAT numer (...) na kwotę 23.313,16 zł. Termin zapłaty ceny został oznaczony na dzień 28 listopada 2014 r.

Dowód: odpis faktury VAT numer (...) z dnia 14 listopada 2014 r. – k. 13.

W piśmie z dnia 29 listopada 2014 r. K. J. (1) zgłosił zastrzeżenia co do ilości sprzedanego mu paliwa twierdząc, że brakowało 692 litrów oleju napędowego.

Dowód: odpis pisma z dnia 29 listopada 2014 r. – k. 35; odpis pisma z dnia 10 grudnia 2014 r. – k. 36.

W. M. wezwał K. J. (1) w piśmie z dnia 02 grudnia 2014 r. do zapłaty w sumie kwoty 23.313,16 zł wskazanej na wekslu wystawionym przez pozwanego.

Dowód: odpis pisma z dnia 02 grudnia 2014 r. – k. 11.

Wezwanie do zapłaty zostało wysłane do K. J. (1) listem poleconym.

Dowód: pisemne potwierdzenie nadania przesyłki listowej poleconej – k. 11.

W. M. w piśmie z dnia 05 grudnia 2014 r. uznał reklamację K. J. (1) w zakresie ilości sprzedanego mu paliwa za bezzasadną. Podał w tym piśmie, że urządzenie podawczo – pomiarowe w cysternie, którą paliwo zostało dostarczone, posiadało ważną legalizację.

Dowód: odpis pisma z dnia 05 grudnia 2014 r. – k. 47.

Świadectwo legalizacji zostało wydane w dniu 30 stycznia 2014 r. i pozostawało ważne do dnia 31 grudnia 2016 r.

Dowód: odpis świadectwa legalizacji pierwotnej z dnia 30 stycznia 2014 r. – k. 49.

W dniu 15 grudnia 2014 r. K. J. (1) zapłacił W. M. kwotę 20.087,27 zł tytułem części ceny sprzedaży paliwa stwierdzonej fakturą VAT numer (...).

Dowód: wydruk z dnia 28 września 2015 r. potwierdzenia wykonanej w dniu 15 grudnia 2014 r. operacji na rachunku bankowym – k. 46.

W dniu 16 grudnia 2014 r. K. J. (1) zapłacił W. M. kwotę 3.225,89 zł tytułem drugiej części ceny sprzedaży paliwa stwierdzonej fakturą VAT numer (...).

Dowód: wydruk z dnia 28 września 2015 r. potwierdzenia wykonanej w dniu 16 grudnia 2014 r. operacji na rachunku bankowym – k. 45.

Powyższy stan faktyczny sprawy został uznany w znikomej części za bezsporny na podstawie art. 229. k.p.c.

Otóż strony zgodnie przyznały, że na podstawie umowy sprzedaży W. M. (1) sprzedawał a K. J. (1) kupował paliwo. Strony zgodnie przyznały, że W. M. wystawił w dniu 14 listopada 2014 r. w związku ze sprzedażą K. J. (1) paliwa fakturę VAT numer (...).

Okoliczności powyższe zostały przytoczone przez obydwie strony w samym pozwie jak i w sprzeciwie od nakazu zapłaty. Jako że przyznanie powołanych okoliczności wynikających z oświadczeń obu stron zawartych w pozwie i w sprzeciwie od nakazu zapłaty nie budziło w świetle przeprowadzonego postępowania dowodowego wątpliwości, okoliczności te zostały uznane za prawdziwe. Dlatego też, zważywszy na zasadę wyrażoną w art. 229. k.p.c., fakty te sąd uznał za udowodnione.

Powyższy stan faktyczny sprawy w części sąd uznał za bezsporny na podstawie art. 230. k.p.c.

Otóż bezsporne było to, że W. M. jako sprzedawca zawarł z K. J. (1) jako kupującym umowę sprzedaży.

Fakty te przytoczone przez powoda w pozwie nie doczekały się ze strony pozwanego wyraźnego zaprzeczenia czy też potwierdzenia. Co więcej pozwany w sprzeciwie od nakazu zapłaty potwierdził, że otrzymał fakturę VAT wystawioną w związku ze sprzedażą mu paliwa. Skoro zatem strona przeciwna nie wypowiedziała się co do przytoczonych okoliczności, fakty te sąd, mając na uwadze wyniki całej rozprawy, mógł uznać za przyznane a w konsekwencji za rzeczywiście zaistniałe.

Rekonstrukcji stanu faktycznego sąd dokonał w pozostałej części na podstawie dokumentów, odpisów dokumentów i wydruków zgromadzonych w toku postępowania dowodowego. Sąd nie dopatrył się uchybień w ich treści oraz formie.

Dokumenty prywatne i odpisy dokumentów prywatnych jak i wydruki sąd uznał w całości za autentyczne i wiarygodne. Żadna ze stron ich nie kwestionowała, tak pod względem poprawności formalnej jak i materialnej. Nie ujawniły się też jakiegokolwiek okoliczności podważające moc dowodową odpisów tych dokumentów czy też wydruków, które należałoby brać pod uwagę z urzędu. Domniemania, z których korzystają dokumenty urzędowe jak i prywatne [autentyczności i złożenia zawartego w nim oświadczenia przez osobę, która podpisała dokument prywatny (vide: T. Ereciński, „Kodeks postępowania cywilnego. Komentarz. Część pierwsza. Postępowanie rozpoznawcze. Część druga. Postępowanie zabezpieczające. Tom 1”, wydanie 2, Wydawnictwo Prawnicze LexisNexis, Warszawa 2007 r., pod red. T. Erecińskiego, s. 576, teza 11 do art. 245, s. 590, teza 1 do art. 253)], pozostały niewzruszone. Dokumenty prywatne i odpisy dokumentów prywatnych stanowiły dowód tego, że osoby, które je podpisały, złożyły oświadczenia zawarte w dokumentach (art. 245. k.p.c. w zw. z art. 233. § 1. k.p.c.).

Sąd postanowił pominąć dowód z przesłuchania stron, gdyż zgłoszone pozostałe środki dowodowe pozwoliły w wystarczającym stopniu wyjaśnić fakty istotne dla rozstrzygnięcia sprawy (art. 299. k.p.c. w zw. z art. 227. k.p.c.).

III

Sąd Rejonowy w Tarnowie zważył, co następuje:

Powództwo okazało się zasadne, przy czym w tej części, w jakiej powód cofnął pozew i to ze zrzeczeniem się roszczenia, postępowanie należało umorzyć.

Powód W. M. domagał się wydania przeciwko pozwanemu K. J. (1) nakazu zapłaty w postępowaniu nakazowym, przedkładając do akt sprawy weksel własny oraz odpis dokumentu w postaci odpisu faktury VAT w związku ze zobowiązaniem pozwanego z tytułu umowy sprzedaży paliwa zawartej w dniach 01 września 2014 r. domagając się zasądzenia kwoty 23.313,16 zł na podstawie art. 485. § 2. k.p.c. w zw. z art. 535. k.c. oraz art. 555. k.c. i art. 353¹. k.c. w zw. z art. 471. k.c., art. 476. k.c. i art. 477. § 1. k.c. wraz z odsetkami umownymi liczonymi od kwoty 23.313,16 zł w oparciu

o art. 359. § 1., § 2., § 2¹, i § 2². k.c. w zw. z art. 481. § 1. i § 2. zd. I. k.c. oraz art. 482. § 1. k.c.

Następnie powód cofnął pozew o zapłatę kwoty 23.313,16 zł ze zrzeczeniem się roszczenia domagając się zasądzenia w to miejsce kwoty 134,00 zł, na którą składały się odsetki w wysokości ustawowej, tj. w wysokości 13 % liczone od kwoty 20.087,27 zł od dnia 29 listopada 2014 r. do dnia 14 grudnia 2014 r. oraz od kwoty 3.225,89 zł od dnia 29 listopada 2014 r. do dnia 15 grudnia 2014 r.

Zgodnie z art. 535. § 1. k.c. przez umowę sprzedaży sprzedawca zobowiązuje się przenieść na kupującego własność rzeczy i wydać mu rzecz, a kupujący zobowiązuje się rzecz odebrać i zapłacić sprzedawcy cenę.

Przepisy o sprzedaży rzeczy stosuje się odpowiednio do sprzedaży energii, praw oraz wody (art. 555. k.c.).

Według przepisu art. 353¹. k.c. strony zawierające umowę mogą ułożyć stosunek prawny według swego uznania, byleby jego treść lub cel nie sprzeciwiały się właściwości (naturze) stosunku, ustawie ani zasadom współżycia społecznego.

Stosownie do brzmienia art. 471. k.c. dłużnik obowiązany jest do naprawienia szkody wynikłej z niewykonania lub nienależytego wykonania zobowiązania, chyba że niewykonanie lub nienależyte wykonanie jest następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi.

Po myśli art. 476. k.c. dłużnik dopuszcza się zwłoki, gdy nie spełnia świadczenia w terminie, a jeżeli termin nie jest oznaczony, gdy nie spełnia świadczenia niezwłocznie po wezwaniu przez wierzyciela. Nie dotyczy to wypadku, gdy opóźnienie w spełnieniu świadczenia jest następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi.

Stosownie do treści art. 477. § 1. k.c. w razie zwłoki dłużnika wierzyciel może żądać, niezależnie od wykonania zobowiązania, naprawienia szkody wynikłej ze zwłoki.

Odsetki od sumy pieniężnej należą się tylko wtedy, gdy to wynika z czynności prawnej albo z ustawy, z orzeczenia sądu lub z decyzji innego właściwego organu (art. 359. § 1. k.c.).

Jeżeli wysokość odsetek nie jest w inny sposób określona, należą się odsetki ustawowe (art. 359. § 2. k.c.).

Maksymalna wysokość odsetek wynikających z czynności prawnej nie może w stosunku rocznym przekraczać czterokrotności wysokości stopy kredytu lombardowego Narodowego Banku Polskiego (odsetki maksymalne) (art. 359. § 2¹. k.c.).

Jeżeli wysokość odsetek wynikających z czynności prawnej przekracza wysokość odsetek maksymalnych, należą się odsetki maksymalne (art. 359. § 2². k.c.).

Po myśli art. 481. § 1. k.c. jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi.

Jeżeli stopa odsetek za opóźnienie nie była z góry oznaczona, należą się odsetki ustawowe (art. 481. § 2. zd. I. k.p.c.).

Zgodnie z art. 498. § 1. k.p.c. nakaz zapłaty wydaje się, jeżeli powód dochodzi roszczenia pieniężnego, a w innych sprawach, jeżeli przepis szczególny tak stanowi.

Wydając nakaz zapłaty sąd orzeka, że pozwany ma w ciągu dwóch tygodni od dnia doręczenia nakazu zaspokoić roszczenie w całości wraz z kosztami albo wnieść w tym terminie sprzeciw (art. 502. § 1. k.p.c.).

Z kolei w razie prawidłowego wniesienia sprzeciwu nakaz zapłaty traci moc, a przewodniczący wyznacza rozprawę i zarządza doręczenie powodowi sprzeciwu razem z wezwaniem na rozprawę (art. 505. § 1. k.p.c.).

W niniejszej sprawie rozpoznanie sprawy na rozprawie było wynikiem wniesienia przez pozwanego K. J. (1) sprzeciwu od nakazu zapłaty w postępowaniu upominawczym wydanego w dniu 23 marca 2015 r.

Przesłanką wydania nakazu zapłaty w postępowaniu upominawczym było zgodnie z art. 498. § 1. k.p.c. udowodnienie roszczenia, w sposób wskazany w tym przepisie. Wydanie nakazu zapłaty w postępowaniu upominawczym oznaczało domniemanie prawdziwości twierdzeń przytoczonych przez powoda, co skutkowało tym, że to na stronie wnoszącej sprzeciw spoczywał ciężar dowodu wykazania okoliczności niezasadności powództwa, tj. istnienia takich okoliczności, które niweczyłyby prawo powoda do żądania zapłaty.

Norma art. 535. § 1. k.c. zawiera regulację statuującą umowę sprzedaży, określa elementy przedmiotowo istotne (essentialia negotii) umowy sprzedaży oraz zasadnicze obowiązki stron umowy sprzedaży. Stosownie do brzmienia tego przepisu umowa sprzedaży pozostaje umową konsensualną, tj. dochodzi do skutku w wyniku osiągnięcia porozumienia przez kontrahentów, jest umową dwustronnie zobowiązującą, odpłatną oraz wzajemną, gdyż świadczenie jednej strony umowy sprzedaży ma stanowić ekwiwalent świadczenia drugiej strony.

Podstawowymi obowiązkami sprzedawcy wynikającymi z umowy sprzedaży jest przeniesienie na kupującego własności sprzedawanej rzeczy i jej wydanie kupującemu natomiast na kupującym ciąży obowiązek odebrania sprzedanej rzeczy i zapłaty umówionej ceny. Obowiązki te statuowane zostały w przepisie art. 535. § 1. k.c.

Na podstawie bezspornego w części stanu faktycznego jak i poczynionych ustaleń faktycznych należało stwierdzić, że pomiędzy W. M. a K. J. (1) doszło do zawarcia umowy sprzedaży, w wyniku której W. M. zobowiązał się sprzedawać K. J. (1) paliwo zaś K. J. (1) zobowiązał się do zapłaty ceny sprzedaży oraz na wypadek braku płatności w terminie ceny sprzedaży do zapłaty odsetek umownych w wysokości 0,07 % za każdy dzień opóźnienia.

W wyniku zawartej umowy powód w całości wykonał swe obowiązki, tj. przeniósł na kupującego własność sprzedanych rzeczy i wydawał mu rzeczy, czego nie można powiedzieć o pozwanym. Umowa obligowała pozwanego do zapłaty ceny w terminach wynikających z faktur VAT i odebrania sprzedanych rzeczy, pozwany jednak nie uczynił zadość w sposób należyty swemu podstawowemu obowiązkowi. O ile bowiem sprzedawca wywiązał się ze swych obowiązków w całości, to kupujący nienależycie realizował ciążący na nim obowiązek, tj. zapłacił cenę sprzedaży po terminie zapłaty wynikającym z faktury VAT. Częściowo zatem K. J. (1) zobowiązania swego należycie nie wykonał, gdyż na chwilę wniesienia pozwu wobec nieuiszczenia ceny sprzedaży paliwa stwierdzonego fakturą VAT po terminie zapłaty doprowadził do powstania po stronie sprzedawcy roszczenia o zapłatę ceny wraz z odsetkami umownymi a następnie wobec zapłaty ceny sprzedaży już po wniesieniu pozwu do powstania po stronie sprzedawcy roszczenia o zapłatę odsetek w łącznej kwocie 134,00 zł naliczonych od kwot stanowiących dwie części ceny sprzedaży za czas od dnia 29 listopada 2014 r. do dnia 15 grudnia 2014 r., tj. od kwoty 20.087,27 zł i od dnia 29 listopada 2014 r. do dnia 16 grudnia 2014 r., tj. od kwoty 3.225,89 zł. Odsetki ustawowe w wysokości 13 % w skali roku naliczone od kwoty 20.087,27 zł począwszy od dnia 29 listopada 2014 r. do dnia 15 grudnia 2014 r. czyli do dnia zapłaty tej części ceny sprzedaży skoro dzień zapłaty, która nastąpiła po dniu będącym terminem zapłaty, także stanowił dzień opóźnienia, za jaki należały się odsetki, wynosiły 121,62 zł. Z kolei odsetki ustawowe w wysokości 13 % w skali roku naliczone od kwoty 3.225,89 zł począwszy od dnia 29 listopada 2014 r. do dnia 16 grudnia 2014 r. czyli do dnia zapłaty tej części ceny sprzedaży skoro dzień zapłaty, która nastąpiła po dniu będącym terminem zapłaty, także stanowił dzień opóźnienia, za jaki należały się odsetki, wynosiły 20,68 zł. Powód wyliczył i zażądał z tego tytułu niższych kwot.

Nie spełniając świadczenia poprzez terminową zapłatę ceny z tytułu zawartej umowy sprzedaży paliwa pozwany K. J. (1) sprzeniewierzył się nie tylko obowiązkowi kupującego sformułowanemu w art. 535. § 1. k.c., tj. polegającemu na zapłacie umówionej ceny sprzedaży w umówionych terminach zapłaty ale i zasadzie leżącej u podwalin prawa zobowiązań, zgodnie z którą *pacta sunt servanda*. Skoro bowiem K. J. (1) zdecydował się zawrzeć umowę, w ramach której kupował towary (paliwo) – a rezultat umowy został osiągnięty, tj. umówione towary były mu wydawane, to obowiązany był również do spełnienia swego wzajemnego świadczenia polegającego na zapłacie sprzedawcy umówionej ceny w terminie wynikającym z umowy sprzedaży i z faktury VAT. Inne rozwiązanie w postaci braku terminowego spełnienia świadczenia

z tytułu zawartej przez pozwanego umowy sprzedaży doprowadziłoby do zdestabilizowania pewności obrotu. Usankcjonowanie takiego stanu rzeczy spowodowałoby trudne do przyjęcia konsekwencje. Brak przy tym dowodu, aby powód zamierzał zwolnić pozwanego z długu, skoro nie tylko wzywał go do zapłaty, ale wskazywał również wysokość zobowiązania, ostatecznie zaś wystąpił ze stosownym powództwem. O tym natomiast, że występujący z pozwem podmiot legitymowany był do dochodzenia zapłaty odsetek od kwot należnych mu tytułem ceny za sprzedaż umówionych rzeczy, przekonywała treść art. 535. § 1. k.c. K. J. (1) nie uczynił przy tym użytku z żadnego z uprawnień z tytułu umowy sprzedaży, z których skorzystanie pozwoliłyby uznać, że nie popadł w zwłokę ze spełnieniem swego świadczenia. W szczególności nie podniósł żadnych zaistniałych w rzeczywistości zarzutów względem uprawnienia sprzedawcy, które uzasadnić mogłyby powstrzymanie się przez kupującego z zapłatą ceny sprzedaży w ogóle czy też zapłatę ceny z uchybieniem umownego terminu a wynikającego z zawartej umowy sprzedaży i faktury VAT.

Sąd nie podzielił stanowiska pozwanego, jakoby doszło do sprzedania mu paliwa w mniejszej ilości aniżeli wynikało to z faktury VAT. Przeczyła temu okoliczność w postaci nie tylko samej faktury VAT ale i wydruku świadczącego o ilości sprzedanego paliwa. Co więcej twierdzenia pozwanego pozostawały w sprzeczności z samym jego zachowaniem, skoro pomimo zgłoszenia reklamacji ostatecznie z opóźnieniem w dwóch częściach zapłacił całą cenę sprzedaży spełniając tym samym wzajemne świadczenie z tytułu umowy sprzedaży już w toku postępowania.

Zważywszy przy tym na zaoferowane przez strony i przeprowadzone dowody należało przy tym stwierdzić, iż okoliczności uzasadniających w jakikolwiek sposób uchybienie terminowi zapłaty z tytułu zawartej umowy sprzedaży pozwany nie wykazał zaś „reguła dotycząca ciężaru dowodu nie może być rozumiana w ten sposób, że zawsze, bez względu na okoliczności sprawy, spoczywa on na stronie powodowej. Jeżeli strona powodowa udowodniła fakty przemawiające za zasadnością powództwa, to na stronie pozwanej spoczywa ciężar udowodnienia ekscepcji i faktów uzasadniających jej zdaniem oddalenie powództwa” (tak Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 20 kwietnia 1982 r., sygn. akt I CR 79/82, nie publ., LEX nr 8416). Jeżeli zatem W. M. przedstawił środki dowodowe w postaci odpisów dokumentów prywatnych jak i wydruków oraz zeznań świadka, których treść uzasadniała roszczenie, to K. J. (1) powinien przynajmniej podważyć prawdziwość wniosków wynikających z odpisów tych dokumentów przedstawionych w toku postępowania przez powoda, co spowodowałoby, iż ciężar dowodu znów spocząłby na powodzie zgodnie z treścią art. 6. k.c.

Pozwany nie zgłosił jednak żadnych dowodów poza odpisami dwóch sporządzonych przez niego dokumentów, które potwierdzały jedynie to, że złożył oświadczenia w nich zawarte. Tym samym nie wykazał należytego zainteresowania swymi sprawami. Tymczasem powszechnie aprobowaną w demokratycznych państwach prawnych zasadą pozostaje reguła, że *ius civile vigilantibus scriptum est*, co oznacza, iż prawo cywilne wymaga dbałości zainteresowanego o swoje prawa (vide: uzasadnienie wyroku Trybunału Konstytucyjnego z dnia 25 maja 1999 r., sygn. akt SK 9/98, publ. OTK ZU 1999 r., nr 4, poz. 78). Sąd uznał przy tym, iż nie ma podstaw do dalszego uzupełnienia z urzędu postępowania dowodowego. W tym zakresie sąd nie mógł wyręczać strony i niejako w zastępstwie przeprowadzać taki dowód, gdyż takie postępowanie byłoby sprzeczne z zasadą kontrydiktoryjności. Zgodnie ze stanowiskiem Sądu Najwyższego „od 1 lipca 1996 r. wskutek zmiany treści art. 232 KPC oraz skreślenia § 2 w art. 3 KPC nastąpiło zniesienie zasady odpowiedzialności sądu za wynik postępowania dowodowego” (tak Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 07 października 1998 r. sygn. akt II UKN 244/98, publ. OSNAP 1999 r., nr 20, poz. 662 i w wyroku z dnia 30 czerwca 2000 r., sygn. akt II UKN 615/99, publ. OSNAP 2002 r., nr 1, poz. 24). Rola sądu w sprawie

winna ograniczać się jedynie do pozostawiania obiektywnym arbitrem w sporze stron (zasada kontrydiktoryjności). Sąd jedynie wyjątkowo może wykazywać inicjatywę dowodową, spoczywającą cały czas na stronach pod groźbą przegrania procesu. Zdanie powyższe pozostaje w pełni zgodne z przyjętą linią orzecznictwa i wykładnią Sądu Najwyższego, w myśl której „możliwość dopuszczenia przez sąd dowodu nie wskazanego przez strony nie oznacza, że sąd obowiązany jest zastąpić własnym działaniem bezczynność strony. Jedynie w szczególnych sytuacjach procesowych o wyjątkowym charakterze sąd powinien skorzystać ze swojego uprawnienia do podjęcia inicjatywy dowodowej (art. 232 kpc)” (tak Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 05 listopada 1997 r., sygn. akt III CKN 244/97, publ. OSNC 1998 r., nr 3, poz. 52). Brak postępowania dowodowego prowadzonego z urzędu był przy tym usprawiedliwiony w świetle poglądu Sądu Najwyższego, w myśl którego „działanie sądu z urzędu i przeprowadzenie dowodu nie wskazanego przez stronę jest po uchyleniu art. 3 § 2 kpc dopuszczalne tylko w wyjątkowych sytuacjach procesowych oraz musi wynikać z opartego na zobiektywizowanej ocenie przekonania o konieczności jego przeprowadzenia” (tak Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 09 września 1998 r., sygn. akt II UKN 182/98, publ. OSNAP 1999 r., nr 17, poz. 556). Pogląd ten pozostaje tym bardziej aktualny w świetle obecnie obowiązującego kodeksu postępowania cywilnego a w szczególności w kontekście zmian wprowadzonych ustawą z dnia 02 lipca 2004 r. o zmianie ustawy – Kodeks postępowania cywilnego oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. nr 172 poz. 1804).

Sąd podzielił stanowisko, zgodnie z którym „przepis art. 232 zd. 2 k.p.c. dopuszcza możliwość przeprowadzenia przez sąd dowodu nie wskazanego przez stronę, jednakże nie oznacza to obowiązku dopuszczenia takiego dowodu” (tak Sąd Apelacyjny w Poznaniu wyroku z dnia 28 marca 2007 r., sygn. akt I ACa 99/07, nie publ., LEX numer 370511; vide wyrok Sądu Najwyższego z dnia 17 kwietnia 2008 r., sygn. akt I CSK 79/08, nie publ., LEX numer 395251).

Wskazać należało, iż fundamentalną zasadą w postępowaniu cywilnym jest to, że ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne (art. 6. k.c.). Regułą tą potwierdza regulacja zawarta w przepisie art. 232. k.p.c. Przepis ten stanowił, że strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne.

W efekcie, jeżeli materiał dowodowy zgromadzony w sprawie nie daje podstawy do dokonania odpowiednich ustaleń faktycznych w myśl twierdzeń jednej ze stron, sąd musi wyciągnąć ujemne konsekwencje z braku udowodnienia faktów przytoczonych na uzasadnienie żądań lub zarzutów. Należy to rozumieć w ten sposób, że strona, która nie przytoczyła wystarczających dowodów na poparcie swych twierdzeń ponosi ryzyko niekorzystnego dla siebie rozstrzygnięcia, o ile ciężar dowodu, co do tych okoliczności na niej spoczywał (vide: wyrok Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 18 stycznia 2012 r., sygn. akt I ACa 1320/11, nie publ., LEX numer 1108777).

Przytoczony wyżej in extenso przepis art. 471. k.c. normuje zasadę odpowiedzialności dłużnika z tytułu niewykonania lub nienależytego wykonania zobowiązania zwanej odpowiedzialnością kontraktową. Odpowiedzialność statutowana art. 471. k.c. uzależniona została od zaistnienia kumulatywnie kilku przesłanek a mianowicie niewykonania zobowiązania bądź też nienależytego wykonania zobowiązania, szkody powstałej w wyniku niewykonania bądź też nienależytego wykonania zobowiązania, związku przyczynowego pomiędzy niewykonaniem bądź też nienależytym wykonaniem zobowiązania a szkodą oraz winy dłużnika.

Ciężar udowodnienia zaistnienia trzech spośród czterech przesłanek odpowiedzialności powszechnie zwanej kontraktową spoczywa na wierzycielu. Nawet jednak ich udowodnienie nie gwarantuje definitywnego przypisania odpowiedzialności dłużnika z tego tytułu. Po stronie dłużnika bowiem zgodnie z brzmieniem części końcowej art. 471. k.c. (verba legis art. 471. in fine k.c.: „...chyba że niewykonanie lub nienależyte wykonanie jest następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi”) istnieje możliwość egzoneracji, tj. wykazania, że nie ponosi on odpowiedzialności za niewykonanie bądź też nienależyte wykonanie zobowiązania w szczególności poprzez przedstawienie okoliczności, z których wynikać będzie, że niewykonanie bądź też nienależyte wykonanie zobowiązania było następstwem sytuacji, za którą nie ponosi odpowiedzialności.

Fakt braku zapłaty przez K. J. (1) W. M. środków pieniężnych w terminie wynikającym z umowy sprzedaży i faktury VAT wystawionej w związku ze sprzedażą paliwa w wysokości odpowiadającej całej sumie objętej pierwotnym

żądaniem pozwu a stanowiącej cenę przypadającą do zapłaty z tytułu sprzedaży doprowadził do konkluzji, że kupujący popadł względem sprzedawcy w zwłokę w wykonaniu zobowiązania z umowy sprzedaży zwartej z W. M.. Wniosek taki nakazywało przyjąć brzmienie art. 471. k.c. W. M. nie otrzymał środków pieniężnych od K. J. (1) w takiej wysokości, w jakiej została ustalona cena zgodnie z umową sprzedaży i w fakturze VAT wystawionej z tytułu sprzedanych rzeczy, co nastąpiło dopiero po wniesieniu pozwu, choć nie w całości bo bez powstałych na skutek zwłoki odsetek. Jeśli zatem pomimo istnienia umowy sprzedaży i obowiązku kupującego zapłaty umówionej ceny, kupujący takiej ceny nie płaci w odpowiedniej kwocie i terminie, to jako dłużnik sprzedawcy z tego tytułu popada co najmniej w opóźnienie i powoduje powstanie szkody w mieniu sprzedawcy, którego majątek nie powiększa się na skutek braku fizycznego uzyskania środków pieniężnych w odpowiedniej wysokości. Nienależytym wykonaniem zobowiązania pozostawał zatem sam stan zwłoki K. J. (1) w wykonaniu zobowiązania z zawartej umowy sprzedaży sprowadzający się do zapłaty w całości i w terminie ceny. Dłużnik zaś dopuszcza się zwłoki, gdy nie spełnia świadczenia w terminie, a jeżeli termin nie jest oznaczony, gdy nie spełnia świadczenia niezwłocznie po wezwaniu przez wierzyciela, przy czym nie dotyczy to wypadku, gdy opóźnienie w spełnieniu świadczenia jest następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi (art. 476. k.c.). Okoliczność ta zaś oznaczała, że dłużnik nie wykonał zobowiązania w tej części z przyczyn leżących po jego stronie, zaś wniosek taki nakazywała przyjąć treść art. 471. k.c. w zw. z art. 476. k.c. Domniemania prawne statuowane powołanymi przepisami art. 471. k.c. i art. 476. k.c. obciążały dłużnika oraz nakazywały przyjąć, że nie dotrzymując terminu zapłaty pozostawał w zwłoce nie zaś w opóźnieniu.

Zważywszy na ustalony stan faktyczny i powyższe rozważania a także brzmienie art. 481. § 1. k.c. w zw. z art. 535. § 1. k.c. i § 8. punktu 1. umowy sprzedaży pozostawało stwierdzić, że stosownie do treści art. 481. § 1. k.c. W. M. mógł zasadnie domagać się względem K. J. (1) zapłaty swoistego odszkodowania z tytułu braku spełnienia w terminie świadczenia pieniężnego sprowadzającego się do zapłaty ceny sprzedaży poprzez uiszczenie odsetek. Uprawnienie W. M. z tytułu nienależytego wykonania zobowiązania przez kupującego sprowadzało się zatem do możliwości żądania naprawienia szkody z tytułu zwłoki poprzez zapłatę skapitalizowanych odsetek według wyboru wierzyciela umownych bądź też ustawowych wyrażonych kwotą wskazaną w żądaniu pozwu.

Zapłata części z brakujących części cen należnej W. M. nastąpiła już w toku procesu, w związku z czym powód cofnął powództwo o zapłatę kwoty objętej pozwem, tj. w zakresie kwoty 23.313,16 zł czyli w zakresie sumy należności głównej żądając zasądzenia odsetek ustawowych naliczonych od nieuiszczonej na jego rzecz w terminie ceny.

Co do rozstrzygnięcia o żądaniu zasądzenia odsetek od kwot przez pozwanego niezapłaconych uprzednio tytułem ceny sprzedaży to stwierdzić należało, że zobowiązanie kupującego do zapłacenia umówionej ceny było zobowiązaniem terminowym. Obowiązek zapłaty ceny powstał bowiem w chwili określonej zgodnie z treścią umowy sprzedaży i faktury VAT jako termin płatności. Termin spełnienia takiego świadczenia został zatem oznaczony przez czynność prawną statuowaną przepisem art. 535. § 1. k.c. W przedmiotowym przypadku kwota należna tytułem ceny sprzedaży, która nie została zapłacona przez pozwanego, winna zostać wypłacona w terminie wynikającym z umowy sprzedaży i treści faktury VAT. Od dnia następnego po dniu, w którym termin płatności upłynął, pozwany pozostawał zatem w zwłoce z wykonaniem świadczenia w postaci zapłaty ceny w tym zakresie, w jakim nie została uiszczona.

Źródłem roszczenia odsetkowego zgodnie z hipotezą art. 359. § 1. k.c. pozostają czynność prawna, ustawa, orzeczenie sądu jak i decyzja właściwego organu, przy czym o ile wysokość odsetek nie jest w inny sposób określona, należą się odsetki ustawowe (art. 359. § 2. k.c.).

Ustawowym źródłem powstania wierzytelności z tytułu zapłaty odsetek za opóźnienie pozostawał powołany wyżej przepis art. 481. § 1. k.c. Z kolei przepis art. 481. § 1. zd. II. k.c. wskazywał na wysokość odsetek z tytułu opóźnienia w spełnieniu świadczenia pieniężnego, które w takiej sytuacji należały się w wysokości ustawowej.

Jako że cena sprzedaży nie została zapłacona w całości w terminie, w związku z czym zapłata cen nie nastąpiła w terminie wynikającym z umowy zawartej przez strony jak i z faktury VAT wystawionej w związku ze sprzedażą i z tego tytułu powód był uprawniony do uzyskania swoistego odszkodowania

w postaci kwoty odpowiadającej odsetkom ustawowym obliczonym od ceny, która nie została zapłacone w terminie zapłaty i za okres od dnia wymagalności do dnia spóźnionego spełnienia świadczenia pieniężnego, toteż sąd zasądził kwotę wskazaną przez powoda jako wyliczoną tytułem odsetek ustawowych od kwot wskazanych przez powoda zgodnie z żądaniem pozwu zmienionego następnie pismem procesowym z dnia 27 stycznia 2015 r. a sprostowanym przez pełnomocnika powoda na rozprawie w dniu 08 października 2015 r.

Rozstrzygnięcie o częściowym umorzeniu postępowania co do kwoty 23.313,56 zł związane było z oświadczeniem powoda o cofnięciu pozwu ze zrzeczeniem się roszczenia.

Z uwagi na to, że sąd uwzględnił zmodyfikowane powództwo w całości a uprzednio częściowo umorzył postępowanie na skutek cofnięcia powództwa przez powoda w następstwie zapłaty przez pozwanego już w toku trwania postępowania całości świadczenia objętego żądaniem pozwu, zdecydował – postępując w myśl dyrektywy odpowiedzialności za wynik procesu i zasady zwrotu kosztów niezbędnych i celowych – obciążyć pozwanego całością kosztów postępowania.

Na koszty procesu, które w sumie wyniosły 2.447,00 zł, składały się opłata od pozwu w kwocie 30,00 zł (pokwitowanie wpłaty na okładce akt, k. 4) w takiej części, w jakiej nie podlegała zwrotowi na skutek cofnięcia pozwu o zapłatę kwoty 23.313,16 zł, wynagrodzenie profesjonalnego pełnomocnika powoda określone według stawki minimalnej obliczonej od pierwotnej wartości przedmiotu sprawy, tj. w kwocie 2.400,00 zł a także koszty opłaty skarbowej od odpisu dokumentu stwierdzającego ustanowienie zawodowego pełnomocnika procesowego powoda w kwocie 17,00 zł (k. 5 – 6).

Powstania innych kosztów postępowania żadna ze stron nie wykazała i ich zasądzenia nie żądała.

Sąd postanowił obciążyć pozwanego całością kosztów procesu w łącznej kwocie 2.447,00 zł związanych z wniesieniem pozwu przez zawodowego pełnomocnika powoda jak i sprzeciwu od nakazu zapłaty przez pozwanego oraz zasądzić od K. J. (1) na rzecz powoda kwoty 2.447,00 zł tytułem zwrotu kosztów procesu w tym kwota 2.417,00 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego. Koszty procesu zasądzone na rzecz powoda obejmowały zatem koszty związane z opłatą od pozwu oraz z zastępstwem procesowym przez zawodowego pełnomocnika, tj. koszty wynagrodzenia jak i opłaty skarbowej od odpisu dokumentu pełnomocnictwa.

Obciążając pozwanego kosztami postępowania kierował się sąd wskazanymi wyżej zasadami zwrotu kosztów procesu dzieląc przy tym pogląd Sądu Najwyższego, że „obowiązek zapłacenia kosztów postępowania przez stronę przegrującą nie jest tylko automatycznym następstwem rozstrzygnięcia sporu na korzyść przeciwnika, lecz uzasadnia ten obowiązek również i wina przegrującego, polegająca na bezpodstawnym zmuszeniu przeciwnika do stawienia się przed sądem” (tak Sąd Najwyższy w orzeczeniu z dnia 10 kwietnia 1935 r., sygn. akt C.I. 1814/34, publ. OSP 1936 r., poz. 49; za J. Gudowskim, „Kodeks postępowania cywilnego – tekst, orzecznictwo, piśmiennictwo”, Wydawnictwo Prawnicze sp. z o.o., Warszawa 1998 r., tom 1, s. 189, teza 3 do art. 98). Trudno przy tym mówić o tym, że częściowe umorzenie postępowania nastąpiło z winy powoda, który wniósł pozew w postępowaniu nakazowym i że to na K. J. (1) spoczywał obowiązek poniesienia kosztów postępowania wywołanych wniesieniem pozwu w postępowaniu nakazowym także w tej części, w jakiej sąd umorzył postępowanie, skoro pozwany już po wniesieniu pozwu zdecydował się zapłacić całość świadczenia objętego żądaniem pozwu. Trafnie zaś stwierdził Sąd Najwyższy, że „umorzenie postępowania z art. 361 [355] k.p.c. samo przez się nie jest jednoznaczne z przegraniem sprawy, dlatego też rozstrzygnięcie o kosztach procesu w takim przypadku zależne jest od przyczyny, która spowodowała umorzenie postępowania. Jeżeli przyczyna umorzenia postępowania została zawiniona przez stronę pozwaną, ona będzie zobowiązana do pokrycia kosztów procesu wywołanych umorzeniem postępowania, w przeciwnym zaś przypadku koszty te będzie musiała pokryć strona powodowa” (tak Sąd Najwyższy w orzeczeniu z dnia 10 marca 1959 r., sygn. akt 3 CZ 37/59, publ. RPEiS 1960 r., nr 3, s. 291; za J. Gudowskim, „Kodeks postępowania cywilnego – tekst, orzecznictwo, piśmiennictwo”, Wydawnictwo Prawnicze sp. z o.o., Warszawa 1998 r., tom 1, s. 191, teza 21 do art. 98).

Co więcej zgodnie ze stanowiskiem Sądu Najwyższego „zaspokojenie przez stronę pozwaną roszczenia w toku procesu należy uznać za jednoznaczne z przegraniem sprawy przez stronę pozwaną; w tym przypadku stronie pozwanej należą

się koszty procesu tylko wtedy, gdy nie dała ona powodu do wytoczenia procesu” (tak Sąd Najwyższy w orzeczeniu z dnia 21 lipca 1951 r., sygn. akt C 593/51, publ. OSN(C) 1952 r., nr 2, poz. 49; za J. Gudowskim, „Kodeks postępowania cywilnego – tekst, orzecznictwo, piśmiennictwo”, Wydawnictwo Prawnicze sp. z o.o., Warszawa 1998 r., tom 1, s. 190, teza 11 do art. 98). Nie miało przy tym znaczenia dla oceny czy zaspokojenie powoda przez pozwanego po wniesieniu pozwu nastąpiło jeszcze przed doręczeniem odpisu pozwu pozwanemu czy też już po doręczeniu odpisu pozwu, w obu bowiem przypadkach pozwanego należało uznać za przegrywającego spór (vide: uzasadnienie orzeczenia Sądu Najwyższego z dnia 22 kwietnia 1959 r., sygn. akt IV CZ 37/59, nie publ., LEX nr 1639905; za J. Gudowskim, „Kodeks postępowania cywilnego – tekst, orzecznictwo, piśmiennictwo”, Wydawnictwo Prawnicze sp. z o.o., Warszawa 1998 r., tom 1, s. 191, teza 23 do art. 98).

Wyżej wskazane względy zdecydowały o tym, że orzeczono jak w sentencji, uznając powództwo na podstawie art. 353¹. k.c. i art. 535. § 1. k.c. w zw. z art. 555. k.c. oraz art. 477. § 1. k.c. i art. 476. k.c. w zw. z art. 471. k.c. jak i przy zastosowaniu pozostałych powołanych w uzasadnieniu przepisów za zasadne.

Rozstrzygnięcie o odsetkach znajdowało oparcie w brzmieniu art. 359. § 1. i § 2. k.c. w zw. z art. 481. § 1. i § 2. zd. I k.c.

O kosztach orzeczono po myśli art. 98. § 1. i § 3. k.p.c. w zw. z art. 99. k.p.c. i art. 108. § 1. k.p.c. oraz art. 109. § 1. k.p.c. jak i na podstawie art. 18. ust. 1. w zw. z art. 13. ust. 1. ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (tekst jedn.: Dz. U. z 2014 r., poz. 1025 z późn. zm.) oraz w oparciu o § 6. pkt 5) w zw. z § 2. ust. 2. zd. I. rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (tekst jedn.: Dz. U. z 2013 r., poz. 490 z późn. zm.) a także art. 1. ust. 1. pkt 2) ustawy z dnia 16 listopada 2006 r. o opłacie skarbowej (tekst jedn.: Dz. U. z 2015 r., poz. 783 z późn. zm.).

SSR Michał Bień

Tarnów, dnia 03 listopada 2015 r.